

KŘESŤANSKÝ ZPRAVODAJ

Ať je Bůh vždy sluncem našeho života,
ve dnech radosti i smutku,
naděje i zkoušek,
s jistotou, že nás stále střeží jeho láska.

Heřmanův Městec
srpen 2018

POUŠŤ V JEZERO MĚNÍ A ZEM VYPRAHLOU VE VODNÍ ZŘÍDLA

Jaký je to svět, v kterém žijeme? V uplynulých týdnech jsme zakusili, co může znamenat, že naši zemi čeká dlouhodobé sucho a že zásoby podzemních vod se povážlivě zmenšují. Mnohem barvitěji si tak můžeme představit, co znamenají výhledové předpovědi na nejbližší desetiletí, které mluví o tom, že teplota se bude zvyšovat a i v Evropě se budou rozšiřovat polopouště. Co bude sucho znamenat pro Afriku, je těžké zcela domyslet. Lidé bez možností obživy se dají do pohybu a zcela pochopitelně budou hledat pomoc tam, kde je z jejich pohledu hojnost. Rostoucí nedostatek vody se prý snadno může stát příčinou budoucích válek.

Zároveň jsem si v červnu vzpomněl, že před pěti lety jsem byl pomáhat v Terezíně, který tehdy spolu s celou oblastí kolem dolního Labe postihly veliké povodně, podruhé za deset let. Všelijaké záběry z bleskových záplav způsobených přívalovým deštěm už nás v posledních letech ani nepřekvapují.

Voda, na které jsme závislí i která nás ohrožuje. Nesmí jí být ani málo, ani moc. Výkyvy kterýmkoliv směrem jsou nebezpečné. Bible zná tuto křehkou rovnováhu. Boží lid při cestě pouští trpěl žízní a volal k Bohu o pomoc. Bloudili pouští, cestou pustin, sídelní město však nenalezli. Žíznili a hladověli, byli v duši skleslí. A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vytrhl je z tísně. (Žalm 107,4-6) A na druhé straně prorok Jonáš nebo později učedníci volali k Bohu zprostřed vln, které se přes ně valily. Povstal bouřný víchř, jenž zvedl do výše vlnobití. Vznášeli se k nebi, řítily se do propastných hlubin, ztráceli v té spoušti hlavu. A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně. (Žalm 107,28)

Jaký je to svět, ve kterém žijeme? Náš svět hledá správnou míru. Jako s vodou potřebuje ve všem najít cestu mezi nedostatkem a přemírou. Pro biblické svědky je to Bůh, kdo pomáhá vypořádat se jak s úmorným suchopárem, tak se zničujícími přívaly. Kéž to ve svých životech - na svých pustinách, ve svých záplavách - zakoušíme i my.

To vám přeji nejen pro podle předpovědí stále horký zbytek léta, ale i pro další dny. Kéž vás v nich Bůh vede a chrání.

Jan Plecháček, CČE

MILÝ POZDRAV VŠEM V HEŘMANOVĚ MĚSTCI A BLÍZKÉM OKOLÍ

Piši vám jako nově jmenovaný správce farnosti Heřmanův Městec. Touto cestou bych vás chtěl všechny srdečně pozdravit dříve, než budeme mít možnost se osobně setkat.

V téměř padesáti letech života se vracím do rodného kraje, s dvacetiletou zkušeností v duchovní správě napříč celou diecézí. Těším se na společnou cestu, kterou společně půjdeme. Dobrotivý Bůh nám jistě připravuje mnoho krásného

a s každým z nás počítá. Přicházím mezi vás jako obyčejný venkovský člověk, který doposud naslouchal věřícím v prostředí Vysočiny i sudetoněmeckých pohraničních farnostech v okolí Trutnova. Věřím, že vzájemné naslouchání nám pomůže otvírat srdce pro společnou cestu víry, po které vás doprovázeli moji předchůdci.

Děkan Josef Smola, Hroznata Pavel Adamec a Václav Jakubec. Všechny tři spolubratry v kněžské službě jsem osobně poznal a jejich práce si vážím. Rád vzpomínám na setkání s nimi a děkuji za jejich dílo v naší farnosti. Jejich obětavost je pro mě zavazující a věřím, že s vaší pomocí budu i já vašim dobrým pastýřem.

Je mojí velkou radostí a současně povzbuzením, že děkanský kostel je zasvěcen svatému Bartoloměji. Mám k tomuto světci a apoštolu vřelý vztah. Od počátku života se stal mým průvodcem. V kostele sv. Bartoloměje v Pardubicích jsem byl pokřtěn a dvacet jedna let jsem v tomto kostele ministroval. Můj první farní kostel v České Bělé, kde jsem začínal jako farář, byl rovněž zasvěcen sv. Bartoloměji. Věřím, že tento náš apoštol mě povede i mezi vámi, abych byl dobrým prostředníkem mezi Hospodínem a lidmi, abyste věděli, že jsem tady pro vás a s vámi. Přeji vám hojnost Božích darů a těším se na osobní setkání.

P. Adrian Jaroslav Sedlák, ŘK

PÁR SLOV NA ROZLOUČENOU

Putování k významným svatyním jako projev zbožnosti i potřeby vyhledávat pomoc zvláště v závažných okamžicích našeho života provází lidstvo od starověku do současnosti, a to bez rozdílu vyznání. Pohané měli svá kultovní místa, v Písmu nalézáme místa k úctě pravého Boha - Silo, pak jeruzalémský chrám, do něhož bylo povinností přicházet třikrát do roka - vzpomeňme na dvanáctiletého Ježíše; když pak dovršil své poslání a sesláním Ducha svatého shromáždil věřící ve společenství Církve, vznikala místa úcty vyznavačů víry i tajemství víry jako je klanění jedinému Bohu v trojici (poutní místo Křemešník). Mimo křesťanství můžeme připomenout poutě muslimů do Mekky.

Modlitba na poutním místě je pro nás posílením naděje na pomoc Boží v každodenních životních situacích, ale na poutním místě nezůstáváme, vracíme se do svých domovů, ke svým rodinám, pracovním povinnostem. Petr na hoře Proměnění by byl rád zůstal, ale Ježíš ho spolu s dalšími dvěma vedl zpět, poněvadž bylo k oslavení třeba nejprve podstoupit cestu kříže.

Prožívání celého života též nazýváme putováním. Také zde v jednotlivých životních etapách od mládí přes vyzrálý věk až ke stáří jako bychom vždy pociťovali nutnost posily pro nové vykročení a nalezení dalšího smyslu svého života, když jeho během se to, na co jsme byli dosud zvyklí, podstatně mění. Dospělost dětí, změny rodinného stavu, dovršení aktivní pracovní činnosti a mnohé další, změny zdraví nevyjímaje.

Jako se vracíme z pouti, ať jí myslíme především modlitbu, ale i zábavu, jak je pro velkou část společnosti dnes jediným jejím chápáním s využitím stále

technicky složitějších atrakcí, abychom se s radostnou vzpomínkou na její prožití vraceli k dalšímu běhu života, tak je potřebné vždy nové vykročení k dalšímu, dosud nepoznanému stavu tohoto pokračování našeho žití.

Přeji všem účastníkům poutě ke cti sv. apoštola Bartoloměje, aby nacházeli radost a oporu ve slově sv. Augustina, který z vlastní zkušenosti vyznal: „Neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě, Pane!“

P. Josef Smola

Milé sestry, milí bratři v Kristu,

v těchto svátečních dnech si připomínáme nejen památku patrona heřmanoměsteckého kostela a mučedníka sv. Bartoloměje. V letošním roce poutové dny podle tradice slavíme o týden dříve, takže děti po víkendu ještě budou moci užívat týden prázdnin, než jim zase nastanou školní povinnosti.

V letošním roce 2018 ovšem oslavujeme i 100. výročí vzniku samostatného československého státu a v úterý 21. 8. uběhlo již 50 let od neblahého vpádu vojsk Varšavské smlouvy na naše území. Vzpomínáme na statečnost i oběti hrdinů oněch dní. Následující léta po invazi pro mnoho našich intelektuálů, umělců, hudebníků a dalších a dalších lidí, kteří svůj nesouhlas vůči režimu měli odvahu otevřeně vyjádřit, byla těžkou životní zkouškou. Proto jsem pro letošní příspěvek vybrala citát z nové knížky Ladislava Heryána *Stopařem na této zemi*, uvozené jedním biblickým veršem z evangelia Lukášova:

„Běda vám, zákoníkům! Vzali jste klíč poznání, sami jste nevešli, a těm, kteří chtěli vejít, jste v tom zabránili.“ (11,52)

„Co dělat tady v Jeruzalémě,“ říká si Kleofáš, „už jsou to tři dny, půjdeme domů, všechno je ztraceno.“ V Emauzích se jim jen vysmějí, těm alternativním zapáleným klukům, kteří uvěřili, že to v životě může být ještě jinak! Jdou, hlavu plnou vzpomínek na všechno, co s Ježíšem za tu krátkou dobu zažili, na všechna ta krásná slova, jež je naplňovala nadšením, na divy, nad kterými zůstával rozum stát.

„Co jste tak smutní?“ ptá se pocestný, který se k nim připojuje.

„Copak ty nevíš, co se stalo v Jeruzalémě?“ Jsou plni hořkosti.

„A kde jsi byl? Co jsi vlastně zač? Copak jsi nikdy neslyšel o Ježíšovi z Nazareta, kdo to byl a co se mu stalo?“

Z Kleofáše tryská zoufalství a neskrývaná zlost na ty tlusté a bohaté velekněze, na ty zbedněnce a kolaboranty, na všechny ty papaláše, kteří ze strachu o koryta Ježíše vydali na smrt! Ovládli a koupili si lůzu, která před Pilátem volala po ukřižování, a ti, kteří trochu přemýšlejí, neměli šanci.

Jistě většinou známe, jak ten příběh skončí, každý si ho ostatně může v závěru Lukášova evangelia dočíst.

Ježíš je stopařem na této zemi. Stopař je chudý, nemá na auto, a proto musí prosit o svezení. Jestliže budeme velkorysí a vezmeme jej kousek

s sebou, jako to udělali učedníci na cestě do Emauz, kteří neznámého cizince dokonce pozvali k sobě na noc domů, třeba zakusíme, že naše srdce znovu hoří.“

Sestry a bratři, přeji požehnané a radostné dny letošní pouti, mnoho zdraví, síly, vytrvalosti i naděje Vám i Vaším rodinám.

A pro naše děti a studenty ještě malou motivaci k větší trpělivosti a pílí v dalším školním roce:

„Ignorantia radix omnium malorum“, neznalost, kořen všeho zla (*nápis na jedné škole*).

Alena Tučková, CČSH

**„Největší pout’, jakou jsem na zemi vykonal, není dlouhá.
Měří třicet centimetrů.
Je to vzdálenost od hlavy do srdce.
Překonat tuhle kratičkou vzdálenost někdy trvá nejdéle.“**

Laurent Gay

Milé sestry a milí bratři,

dovolte mi Vás i Vaše rodiny pozdravit a popřát Vám požehnané, poklidné a radostné dny letošní bartolomějské pouti, mnoho zdraví a všem žákům, studentům i pedagogům elán, úspěchy a vytrvalost v novém školním roce.

Ing. Zdenka Sedláčková, CČSH

POUTNÍ SLAVNOST V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE

Letošní rok naše poutní slavnost připadá na neděli 26. srpna. Během liturgie bude provedena „Missa brevis Sancti Joannis de Deo“ od skladatele Josefa Haydna, jednoho ze tří velkých vídeňských klasiků. Tuto mši provede chrámový sbor při kostele sv. Bartoloměje společně se členy PS Vlastislav, za doprovodu smyčcového kvartetu Komorní filharmonie Pardubice. Proměnlivé části k uctění památky patrona našeho kostela jsou dílem pana děkana Václava Jakubce, dlouholetého správce naší farnosti, který by se v letošním roce dožil 95 let. Dále se mohou návštěvníci slavnostní bohoslužby těšit na skladby G. F. Händela a J. S. Bacha.

Ludmila Štěpánová, ředitelka kůru

Zmiňované 95. výročí narození P. Václava Jakubce si připomeneme slavnostní mší svatou v den jeho narozenin v neděli 9. září. Hlavním celebrantem bude biskup Josef Kajnek, který také po mši svaté zavzpomíná na

svá setkání s tímto vzácným člověkem. Život pana děkana si připomeneme na několika panelech v kostele sv. Bartoloměje.

vv

HUDEBNÍ LÉTO NABÍDLO ŘADU ROZMANITÝCH HUDEBNÍCH ZÁŽITKŮ

Neděli před tradiční heřmanoměsteckou poutí se uzavřel XIV. ročník mezinárodního festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“. Festivalové finále bylo věnováno připomínce 100 let od vzniku Československa. Na mnoha místech naší vlasti při této příležitosti zaznívá hudba českých mistrů. Úmyslně jsme tedy zvolili poněkud netradiční cestu a program jsme vybrali ve spojitosti se zemí, která vedle Francie a Spojených států je úzce spojena s počátky naší československé státnosti, s Velkou Británií. Slavnostní „Hudba westminsterské katedrály“ byla výběrem barokních skvostů z pera Henry Purcella a Georga Friedricha Händla psaných pro korunovační obřady anglických králů a královen. Duchovní kantáty na slova biblických žalmů oslavujících Hospodina byly i námi vnímány jako poděkování Bohu za naši vlast a národy Čechů a Slováků. Skvělého provedení se ujal vokální a instrumentální soubor staré duchovní hudby Collegium 419 společně s Barokním orchestrem pražské konzervatoře s uměleckým vedoucím Lukášem Vendlem. Ocenit to mohl i zcela zaplněný kostel sv. Bartoloměje. Závěrečný aplaus byl i definitivní tečkou za Hudebním létem 2018.

A jak celý ročník šel? Jedním z podtitulů letošního ročníku je připomínka 100 let české a československé státnosti. I proto festival otevřela v podání Symfonického orchestru Konzervatoře Pardubice pod taktovkou Tomáše Židka Slavnostní předehra Aloise Hniličky, kde zaznívají variace na melodie z české státní hymny. Zvláště následující niterné Requiem francouzského skladatele Gabriela Faurého svojí hloubkou připomnělo osudy všech osobností i „bezejmenných“ lidí, kteří se zasloužili o náš stát.

Festival pokračoval zcela unikátním projektem nazvaným HEJ, ROMALÉ! Zkouškou prošla zvláště kapacita kostela, která byla ještě navýšena o několik desítek míst. Kostel byl zcela zaplněn a více jak 400 posluchačů bylo svědky dvouhodinového emotivního hudebního zážitku. Koncert hudebníků České filharmonie, 70 romských dětí z Chrudimska a Vysokomýtska pod vedením paní Idy Kellarové a členů sboru Čhavorenge přiblížil romskou kulturu v autentickém podání romského dětského pěveckého sboru. Zároveň byl vyvrcholením celoroční práce s romskými dětmi z vyloučených lokalit Chrudimska a Vysokomýtska ve spolupráci s organizací Šance pro Tebe. Tyto děti během roku poznávaly sebe, svou identitu a tradice, ze kterých vycházejí, a zároveň společně vytvářely něco krásného a silného. „Romským dětem chybí pocit, že jsou ve společnosti vítané. Jejich cesta ven ze začarovaného kruhu romských ghett do světa, kde

se od nich něco očekává, mohou si věřit a mohou něco dokázat, je jednou z nejtěžších cest,“ říká Ida Kellarová. Věřím, že i náš festivalový koncert přispěl k tomu, že děti na této cestě urazily další kus.

První červencový koncert mohli posluchači obdivovat zvuk původních barokních varhan z roku 1762, které rozezvučel přední český varhaník Pavel Svoboda. Společně s ním vystoupil trumpetista Marek Zvolánek s programem „Pocta Maurici Andrému“. Součástí koncertu byl i krátký výklad k historii barokních varhan, který podal Petr Koukal z Národního památkového ústavu. Po závěrečném aplausu využilo přibližně 30 posluchačů unikátní příležitost prohlédnout si varhany zblízka i s jeho odborným výkladem. Zajímavé to bylo i s ohledem na neutěšený stav varhan a aktuálně připravovanou jejich renovaci a probíhající restaurátorský průzkum.

Koncert „Vandrovali hudci“ v podání Jiřího Pavlici a Hradišťanu & Vlasty Redla s kapelou byl oním tradičním krokem mimo kulisy duchovního prostředí kostela sv. Bartoloměje. Současně to byl pro organizační tým jednoznačně nejnáročnější projekt v dosavadní historii. Díky krásnému letnímu počasí, podmanivé atmosféře přírodního areálu v zámeckém parku a zvláště skvělé muzice v podání obou hostujících uskupení to byl jeden z vrcholů nejen letošního festivalu, ale všech jeho předchozích ročníků. Po více jak třech hodinách podmanivých melodií, rozmanitých textů i skvělých instrumentálních výkonech odcházelo rekordních bezmála 700 posluchačů obohaceno o netradiční spojení folklóru, lidové hudby, folku i bigbitu. A jedna z perliček: zřejmě nejvzdálenějším účastníkem byla slovensko-gruzínská rodina, která přijela speciálně na tento koncert z Košic, kde tráví dovolenou, neb jejich domovem je Skotsko. I takové příběhy přinesl letošní festival.

Následoval koncert doslova světový a v programu festivalu již pravidelný a velmi oblíbený. Vystoupily na něm totiž nastupující naděje houslové hry ze tří kontinentů. Tito mladí houslisté se aktuálně účastnili pod vedením špičkových lektorů Mezinárodních houslových kurzů prof. Milana Vítka v Litomyšli. Studenti z Japonska, Dánska, USA, Číny, Francie i České republiky předvedli nejen nadšené mladistvé výkony, ale i skvělou virtuozitu. Skladby Bacha, Saint-Saënsa či Maxe Brucha nenechaly nikoho na pochybách nad tím, že hudba spojuje lidi různých národů a světadílů. A o závěrečné festivalové teče jsme se již zmínili v úvodu.

Máme velkou radost z množství pozitivních ohlasů, kterých se festivalu dostává. V tomto smyslu je potěšitelné, že festival si získává renomé i v rámci Pardubického kraje. Nakonec jeho hlavním smyslem je přinést radost z krásné hudby v podání špičkových interpretů co nejširšímu spektru posluchačů. Právě pro ně stojí za to věnovat dlouhodobé úsilí organizaci celého festivalu. Ono souznění hudby a duchovního prostoru je samo o sobě pro mnohé přitažlivé a oslovující. A věříme, že i duchovní prostředí, doslova genius loci, kostela sv. Bartoloměje vytváří svoji

neopakovatelnou atmosféru a snoubí krásy umění a duchovní rozměr tohoto místa.

Závěrečné poděkování organizátora - Římskokatolické farnosti, patří partnerům, bez kterých by festival nemohl existovat. Na prvním místě generálnímu partnerovi festivalu společnosti Energeia o.p.s., dále Městu Heřmanův Městec, Pardubickému kraji, organizaci SPOKUL, řadě nejen místních firem a společností, mediálním partnerům a mnoha dobrovolníkům a farníkům podílejících se na organizaci celého festivalu. Děkujeme! Bude nám potěšením, když nám zachováte přízeň i pro jubilejní XV. ročník 2019! Festival, jehož dramaturgická příprava je v plném proudu, zahájíme v neděli 9. června. Můžete se těšit na další hudební lahůdky.

Marek Výborný

ŘÍM ZASTAVIL ROZJETÝ VLAK

Před rokem slavili v Německu 500 let od Lutherovy reformace, nyní se zde rozhořel spor, který s jistou prodlevou musel hasit až Řím. Předmět sporu je mimořádně citlivý: umožnit, či neumožnit smíšeným párům (katolíkovi a nekatolíkovi) přístup k eucharistii?

Věc je na jedné straně srozumitelná. Dosud třetina Němců jsou katolíci a třetina evangelíci, takže smíšených párů je u našich sousedů bezpočet. Na bolestný problém sjednocení těchto párů při eucharistii dlouhodobě naráží u svých členů takřka všichni duchovní. Němečtí biskupové jednali o tomto problému a 20 z 27 diecézních biskupů se dohodlo na vydání instrukce pro jednotlivé smíšené páry, která by jim dovolila společně přistupovat ke svátosti oltářní.

Sedm z onoho počtu biskupů však nesouhlasilo - ne že by jim chyběl ekumenický ohled, ale z teologických důvodů. Eucharistie je podle nich vrcholem života víry katolíků a je spjata s celým životem a vyznáním církve a nelze tedy tuto otázku zplošťovat na pastorační rovinu. Napsali tedy do Říma dopis, ve kterém žádají o vyjádření se k této závažné věci.

Prefekt Kongregace pro nauku víry napsal list „s výslovným souhlasem papeže“, kde se nepouští na teologický terén, ale upozorňuje spíše na překážky církevně právní a také na to, že by celá věc mohla zamotat ekumenické vztahy s jinými církvemi (zejména na Východě).

A to je podle všeho kámen úrazu v celém německém diskursu, totiž nedostatek teologie. Právě na toto manko upozorňovalo sedm německých biskupů, kteří měli problém se přidat k většině svých kolegů. Zkrátka katolické a evangelické pojetí eucharistie v sobě zahrnuje jednoznačné obdoby, ale i podstatné rozdíly. Pokud se přes tyto rozdíly příliš snadno přeneseme, pokud urychlíme onen proces sjednocování, uškodíme oběma stranám. Společně slavená eucharistie je cíl v ekumenickém směřování, je to jako svatba poté, co spolu dva lidé delší čas chodili. Jinak by tomu bylo tak, jako kdyby se ti dva

rozhodli, že spolu začnou žít a mít děti, aniž by se pořádně znali a aniž by byli řádně oddáni.

Výstižně smysl katolické eucharistie a úskalí předčasného ekumenického přijímání vysvětluje biskup Rudolf Voderholzer; sám se snaží o ekumenické směřování - ekumena je pro něj jednoznačná volba, jde jen o to, zdali jsme v této otázce už jednotní nebo ne. Nehledě na to, že ve východní církvi je propojení eucharistického sjednocení a církevní příslušnosti ještě silnější než na Západě, takž přílišná vstřícnost k protestantům by mohla vést k odcizení s pravoslavnými a východními církvemi. Za zásadní přitom považuje hledat společnou cestu pro univerzální církev. To je však formální stránka věci. Nyní k té obsahové.

Podle biskupa je účast na eucharistii vyznáním. Je to ztotožnění se s vyznáním katolické církve. Eucharistie není myslitelná bez modlitby za diecézního biskupa a římského papeže, není možná bez sjednocení se svatými v nebi a bez modliteb za zemřelé. Když se nekatolíkům nedovoluje k ní přistupovat, nejde o „zákaz“, ale spíše jen o respekt k víře druhého a upozornění na to, že eucharistie předpokládá katolickou víru v jejím celku. Když by církev řekla: můžeš se u nás účastnit eucharistie, ale zároveň si podržet své vlastní vyznání víry, nebylo by to podle biskupa Voderholzera čestné. Zároveň však uznal, že smíšené páry nesou hlavně břímě rozdělení církve. „Mám za to, že v ekumenické vzájemnosti máme konat vše, co už dlouho konat můžeme: společně slyšet Boží slovo, společně zpívat, modlit se, zasazovat se za ochranu života, za manželství muže a ženy, za rodinu, za lidská práva. Společná eucharistie nemůže být jedna etapa na cestě, ale cíl naší cesty,“ shrnuje současný ekumenický potenciál biskup Rudolf.

Souhlasím s postojem řezenského biskupa a přidávám několik poznámek. V kontextu německé diskuse nelze totiž nebrat ohled na reformaci jako takovou a na svébytný pohled reformátorů.

U Martina Luthera (1483-1546) jsou velice výrazné dva důrazy, které souvisejí s večeří Páně. Ten první je nekompromisní lpění na tom, že ve večeří Páně se udílí pravé tělo a pravá krev Kristova. Kristus je ve svátosti cele přítomen. Na větě „toto je moje tělo“ Lutherovi záleželo natolik, že kvůli ní neváhal riskovat i rozštěpení reformačního hnutí, neboť někteří jeho souputníci to už tehdy viděli jinak. Přesto je rozdíl mezi Lutherem a katolickým pojetím. Luther a luterství odmítli adoraci Nejsvětější svátosti. Podle nich tělo Kristovo lze jako tělo Kristovo chápat pouze ve chvíli přijímání. Klanět se konsekrované hostii je podle nich nesprávné.

Druhý Lutherův důraz je, že večeře Páně pro něj představuje především odpuštění hříchů, neboť tam, kde je odpuštění hříchů, tam je i život a spasení. V luterské a evangelické zbožnosti večeře Páně zaujala prakticky místo individuální zpovědi. Ta z protestantských církví vymizela. Na její místo nastoupilo společné vyznání hříchů při bohoslužbě - před slavením večeře Páně. A tomu odpovídala i frekvence - několikrát do roka. Ani dnes se v evangelických církvích večeře Páně většinou nevysluhuje častěji než jednou měsíčně, i když i zde dochází pozvolna k liturgické obnově. Větší důraz než na

svátosti je však kladen stále na pravidelnou a soustavnou službu Božího slova. Pořád je zde nerovnováha. Zatímco u evangelíků má větší místo kázání, v katolické církvi je zase kázání stále ještě v útlumu. Obě církve se mají od sebe pořád co učit.

Pozoruhodné je pojetí Jana Calvina (1509-1564), po Lutherovi nejvýznamnějšího reformátora. Večeře Páně podle něho „nebyla ustanovena tak, aby byla jednou za rok přijímána, a to ledabyly, jak je nyní obecným zvykem, nýbrž aby byla hojně užívána všemi křesťany, aby si často připomínali utrpení Kristovo.“ Ale ani Calvinus sám své posluchače nepřesvědčil.

Spěchat pomalu

1. Tam, kde se popře „společenství svatých“ ve smyslu propojení mezi církví bojující (na zemi), trpící (v očistci) a vítěznou (v nebi), se význam eucharistie zplošťuje, individualizuje a vyprazdňuje.

2. Reformační útok na předpodstatnění chleba a vína při recitaci slov ustanovení nezamýšleně vylil s vaničkou i dítě. Úcta ke svátostnému chlebu a vínu totiž v evangelictví takřka vyvanula. Dodnes je v praxi v této věci obrovský rozdíl mezi protestantským a katolickým pojetím.

3. Protestantské odmítnutí apoštolské posloupnosti duchovních, tedy tradičního svěcení kněží biskupy, způsobilo, že pojetí eucharistie se vymklo z kloubů. Nelze si představit sjednocení v eucharistii, pokud evangeličtí duchovní nebudou svěceni v apoštolské posloupnosti.

To ovšem neznamená, že navzdory všemu tomu nedochází už desítky let k praktickému sblížení i na této rovině. Poctivé eucharistické sjednocení však může nastat jen tehdy, když mu bude předcházet sjednocení teologické. Řadu otázek se v teologickém dialogu už podařilo probrat, řadu dřívějších neshod překonat, ale přespříliš spěchat by mohlo v posledku ekumenické hnutí poškodit. Nakonec by se tento svazek manželství mohl rozpadnout dříve, než by se stačil legalizovat.

Martin T. Zikmund, Perspektivy 24/2018

LÉTA BĚŽÍ ...

U rozumné a vzájemně tolerantní dvojice se během společně prožitých let utužuje manželský svazek a v radostech a strastech života hledí manželé vstříc dalším rokům. Vždy si však uchovávají hřejivou vzpomínku na společně vyslovené „ano“ ve svatebním dni. Výročí svatby oslavují nejdříve sami, pak společně se svými dětmi, vnuky či dokonce pravnuky.

A jak se tato výročí svatby nazývají? Po roce je to svatba papírová, po dvou bavlněná, po třech lněná. Ti, co jsou spolu pět let, oslavují svatbu dřevěnou, po deseti letech cínovou, po patnácti porcelánovou, když jsou spolu dvacet let svatbu křišťálovou. Pak následuje všeobecně známé výročí - svatba stříbrná, kdy je dvacetipětileté výročí svatby. Po třiceti letech následuje svatba perlová, po čtyřiceti rubínová a konečně po padesátiletém manželském soužití svatba zlatá.

Toto výročí oslavují s manželským párem nejen jejich děti a vnuci, ale mnohdy dokonce i pravnuci. Ti, kterým byl vyměřen opravdu požehnaně dlouhý život, oslaví po šedesáti letech svatbu diamantovou a s prodlužujícím se věkem lze občas zaznamenat i svatbu platinovou - po sedmdesátiletém manželství.

Bohužel musíme ale konstatovat, že téměř každé druhé manželství se po kratší či delší době rozpadá a končí u soudu rozvodem. A pak to zkouší znovu a někdy i potřetí a tato manželství pak nemají téměř žádnou šanci se dožít oslavy stříbrné, natož pak zlaté svatby.

Porušili totiž svatební slib a slova Písma: Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.

Pavel Hýbl, Blahoslav 2018

PŘELOMOVÉ „OSMIČKY“ A KNÍŽE VÁCLAV

V letošním roce si připomínáme řadu slavných výročí, jejichž data nese na posledním místě letopočtu číslo osm. Zaměříme se na dvě, která se vztahují k naší novodobé státnosti a jsou mezníky, po kterých kráčela naše země k novodobé státní samostatnosti. Jedná se o roky 1848 a 1918. Od prvního nás dělí 160 let a od druhého rovných 100 let. Centrem bude hlavní město Praha jako klíčové místo dějin českých zemí. Některé důležité události let 1848 a 1918 probíhaly na Václavském náměstí a němým svědkem toho byla socha knížete Václava.

Hovoříme-li o soše knížete Václava v roce 1848, nemáme na mysli sousoší od J. V. Myslbeka, které známe dnes. V polovině 19. století stála v dolní části náměstí nazývaného tehdy ještě středověkým názvem Koňský trh, starší a menší Václavova jezdecká socha. Pocházela z poslední čtvrtiny 17. století a jejím autorem byl Jan Jiří Bendl (cca 1610-1680), raně barokní sochař původem ze Švábska, který byl kupříkladu i autorem soch na Mariánském sloupu, zdobícím Staroměstské náměstí.

V roce 1848 si zvolil podstavec této sochy za místo pro oltář obrozenecký katolický kněz Jan Arnold, jenž zde v souvislosti se slovanským sjezdem konal 12. června pro širokou veřejnost sbratřovací svatováclavskou mši. Část účastníků mše se po jejím ukončení střetla s vojskem poblíž vojenského velitelství v Celetné ulici. Po vojenské provokaci následovalo červnové ozbrojené lidové povstání, jehož národní gardy a barikády patřily nerozlučně k onomu revolučnímu roku.

Barokní socha knížete Václava se pak již nikdy nedostala do centra podobných událostí. V roce 1879 byla z náměstí odstraněna a převezena na pražský Vyšehrad. O její důstojné umístění se zasloužil český spisovatel, překladatel, katolický vlastenecký kněz a vyšehradský probošt Václav Svatopluk Štulc. Barokní Václavovu jezdeckou sochu z Koňského trhu dnes můžete vidět v tzv. Štulcových sádkách u Štulcovy ulice před budovou vyšehradského Nového probošství, nedaleko památného vyšehradského hřbitova. Uprostřed parčíku však stojí pouze kopie sochy, protože originál je uložen v lapidáriu Národního muzea na pražském Výstavišti.

V době přesunu staré sochy vznikla idea pořízení nové důstojnější sochy českého patrona v horní části náměstí. Tato myšlenka byla spojena s projektem stavby budovy nového Muzea Království českého, který začal nabývat reálné podoby od roku 1887. Soutěž o nejlepší architektonické řešení vyhrál návrh profesora Josefa Schulze (1840-1917). Jako součást areálu muzea pojatého v monumentálním neorenesančním stylu a situovaného do míst bývalé Koňské brány, byla plánována i jezdecká socha knížete Václava, která měla původně stát až nahoře na muzejní rampě v její centrální části nad fontánou. Ukázalo se však, že socha na pozadí muzea v konkurenci s jeho hmotou zaniká. Vznikl proto doplňkový projekt v roce 1888 na volné umístění pomníku v horní části náměstí pod muzeem. V soutěži o nejlepší ztvárnění knížete Václava vyhrál návrh Josefa Václava Myslbeka (1848-1922), zakladatele novodobého českého sochařství. Při realizaci pomníku dbal Myslbek na realistické detaily. Přílba, drátěná košile i meč knížete vycházely ze vzhledu relikvií svatovítského pokladu, tradičně spojovaných s Václavovou osobou. S muzejními archeology a historiky pak sochař konzultoval i takové detaily, jako například tvar třmenů či podobu knížecího opasku.

Pomník byl oficiálně odhalen v roce 1913. Jedná se vlastně o sousoší, instalované na členitém podstavci, který navrhl architekt Alois Dryák. Na čtyřech rozích kolem centrálního soklu, nesoucího jezdeckou sochu knížete, doplnil Myslbek sochy čtyř českých světců – sv. Ludmily, sv. Prokopa a sv. Anežky. Svatá Anežka nahradila původně navrženého sv. Ivana. V roce odhalení pomníku ještě chyběla socha sv. Vojtěcha, která nebyla v té době ještě dokončena a doplnila se až v roce 1924, dva roky po Myslbekově smrti. Podstavec byl později ozdoben reliéfním dekorem, odvozeným z románského ornamentu, jehož návrh vypracoval sochař Celda Klouček.

Protože Myslbekův pomník knížete Václava stanul na svém místě již těsně před první světovou válkou, stal se svědkem památných událostí roku 1918. Ve chvíli, kdy vešlo ve známost, že ministr zahraničí hrabě Andrássy vyjádřil 27. října v diplomatické nótě souhlas s tezí prezidenta Spojených států amerických Wilsona o právu na sebeurčení Čechoslováků a Jihoslovanů, propukl v Praze státní převrat. Již v 11 hodin dopoledne 28. října improvizovaně vyhlásil u pomníku knížete Václava vznik samostatného československého státu poslanec Isidor Zahradník, mladší bratr katolického kněze Bohumila Zahradníka- Brodského. 21. prosince 1918 byl pak pomník na Václavském náměstí svědkem triumfálního návratu Tomáše Garrigua Masaryka, prezidenta osvoboditele, do Prahy.

Osobnost knížete Václava v sobě spojila symboliku naší historické i moderní státnosti na křesťanských základech. Václavova socha zároveň patří k významným symbolům našeho současného veřejného života.

Bohdan Kaňák, Blahoslav 2018

KNÍŽE

Slyšel jsem miliardáře Andreje Babiše chlubit se tím, že ze své nadace rozdal již dvě stě deset milionů. Karel Schwarzenberg jednou při sbírce v kostele hodil do košíku papírovou padesátikorunu - to když ještě platily -, ale v té byla zabalena tisícikoruna tak, aby nebyla vidět.

On o milionech nic neříká, ale znám lidi, kteří o tom vědí své. Člověk opravdu velkorysý je skromný, neboť okázalá velkorysost je vypočítavost. „Když prokazuješ dobrodiní, nevytrubuj před sebou, jako to činí pokrytci v synagogách a na ulicích, aby došli slávy u lidí,“ říká Ježíš.

Jsme-li u knížete, je v pravém smyslu slova šlechticem.

Stojím v kostele sv. Vojtěcha v Libni a mám velkopáteční obřady pro asi stovku bezdomovců od sester Matky Terezy. Vidím, že vzadu pokorně stojí Karel Schwarzenberg. Je docela zima a kníže po obřadech tahá na chodníku z kapsy lahev slivovice. „Jé, vy vypadáte jako Schwarzenberg,“ říká jeden z bezdomovců. „Jo, to jsem, dejte si loka na zahřátí!“ „Můžete mě vyzpovídat?“ obrací se kníže na mne. „Jistě, rád,“ popojdeme na chodníku kousek dál, a než skončíme, láhev se vrátí prázdná. Kníže je rád. Sestřičky od něj od té doby pravidelně dostávají kapry pro štedrovečerní večeri. Jejich bezdomovců je na hostině asi sto padesát. Smyslem života knížete je služba jeho lidu, tak to od Pána Boha dostal, a je to úkol šlechtice.

„Co je to šlechtnost, pane kníže?“ ptám se ho při hostině po křtu chlapečka, jemuž šel za kmotra. (Druhou kmotrou byla mladá paní Lobkowicz z Červeného Hrádku, maminka pěti malých kluků. Je krásné vidět, že někdo miluje Krista, řekla mi po mši).

„Šlechtnost? Na to se mne neptejte, to se mnou nemá nic společného!“ odbude mě potutelně. „Když jsem jako kluk nepozdravil služebnou jako první, už jsem ji měl!“ Je sobota, kníže i při hostině neustále zvedá telefon, hovoří tu česky, tu německy, a přitom ještě stačí konverzovat anglicky se mnou a naproti sedící šlechticnou ze Salcburku (oba s ohledem na mě, protože německy plynule neumím). Kníže se chystá odejít. „A máte alespoň jeden den za měsíc volno?“ Marně loví v paměti, ale auto už čeká, aby ho odvezlo za dalšími povinnostmi.

Jak je to možné, že část našich lidí si chce raději nechat vládnout prolhaným estébákem a šlechtice by nejraději věšela? Je mi to stejně nepochopitelné jako to, že si lidi namísto pro Ježíše vyřvali milost pro Barabáše. Základní otázkou zřejmě bude to, komu chceme sloužit.

Českým uším zní zpravidla lépe „nemůžete sloužit Bohu i mamonu,“ tak to stojí v řeckém překladu evangelia. Originální *mamona* však není slovem řeckým, nýbrž semitským (v hebrejštině i aramejštině zní stejně) a Ježíš je zcela jistě takto použil (je tomu tak vždy, když se v řeckém textu v Ježíšových ústech najednou objeví hebrejské nebo aramejské slovo, jako třeba *abbé* nebo *eloi eloi lema sabachtani*). Jak uvádí Novotného *Biblický slovník*, jeho hebrejský kořen označuje to, v co člověk doufá, čemu věří, nač spoléhá. Jistě všichni víme, jak

nesmiřitelně, až za hrob, dokáže majetek rozložit rodinné vztahy, křesťan nekřestan.

Jsem přesvědčen, že i zde zazněl hlavní problém naší civilizace a všech jejích konfliktů. S majetkem roste moc a z ní démon, který člověka zcela ovládne. Člověk diktátor pak své osobní vnitřní konflikty řeší válkou, do které bez milosti zatáhne celý národ.

Skutečný šlechtic je ten, kdo má šlechtné srdce. Ježíš říká, že naše srdce bude tam, kde bude náš poklad. Bude-li mým pokladem můj Bůh, moje srdce bude neustále zahříváno jeho láskyplnou přítomností. Bude-li tomu tak, pak se mé srdce postupně vymaní ze závislosti na věcech a penězích, protože Bůh bude vždy tím největším bohatstvím, a srdce se stane postupně v pravém slova smyslu šlechtným.

Jeden můj salesiánský představený v Římě, kde jsme si u stolu nabírali ze společných mís, mi řekl, že povaha lidí se nejlépe pozná u jídla - stačí pozorovat, kdo a jak pohotově si co vezme. A proto bych byl radši, kdyby naší zemi vládli ne Babišové, ale třeba Schwarzenbergové. Šlechtic nešlechtic, na každých rodičích záleží, jak své děti vychovají a v jaké zemi budou chtít, aby jejich děti jednou žily.

Z knihy L. Heryána Stopařem na této zemi (zkráceno)

KŘEŠŤANÉ JSOU BOHUDÍKY EXOTI

Před nedávnem si mně postěžoval jeden praktikující křesťan, že si jako věřící ve svém zaměstnání připadá jako exot. Ujistil jsem ho, že jeho pocit je namístě, a vůbec jsem to nemyslel ironicky. Domnívám se totiž, že skuteční křesťané byli vždycky ve společnosti trochu exoti, vždyť přece Ježíš říká, že mají být solí (srov. Mt 5,13). Sůl je něco, co v jídle nemá převažovat, co ale při optimálním množství dává krmu tu správnou chuť. Je také pravda, že mnohým mohou být křesťané solí v očích, což dějiny potvrzují. Pro křesťany i společnost je dobré a životodárné, když jsou menšinou. Německý filosof a spisovatel, syn luteránského faráře Friedrich Nietzsche tvrdil, že zakladatel křesťanství Kristus byl anarchista, který měl úspěch. Podívejme se, jak tento úspěch vypadal.

Po smrti svého zakladatele se jeví křesťanství jako typická židovská sekta, která byla pronásledována některými mocenskými strukturami židů. Tato sekta se dokázala v roce 52 po Kr. v Jeruzalémě na prvním apoštolském sněmu systémově nábožensky vymanit z vlivu židovských předpisů a plně si tím otevřít cestu k pohanům. Tím ale nemá vyhráno. Kvůli nesmiřitelnosti křesťanského a římského kultu dochází k pronásledování ze strany Římanů. Ti věřili, že křesťané přivolávají hněv bohů tím, že ve svém bezbožném ateismu je odmítají uctívat. Aurelius Augustinus pak hovoří o deseti velkých etapách pronásledování. Celkem Římská říše vydá proti křesťanům patnáct dekretů a pilná práce pronásledovatelů přináší víc než milion mučedníků. V roce 313 po Kr. se nakonec křesťanství stává v říši rovnocenným náboženstvím vzhledem k ostatním kultům.

Mezi lidmi se začalo říkat, že císař Konstantin slíbil každému, kdo se stane křesťanem, krásný šat a peníze. Tím se otevřely dveře dokořán lidem, kteří se sice hlásili ke křesťanství, ale skutečnou víru nikdy neměli. Šlo spíše o kulturní křesťany než o Ježíšovy následovníky. Postupně se tak křesťanství stává jediným legitimním náboženstvím Římské říše. Na to reaguje řada opravdových křesťanů (římský voják Pachomius, snílek a idealista Antonín Poustevník a další) odchodem na poušť a zakládáním prvních klášterů, kde chtějí žít svoji víru plně v duchu evangelia. Jsme svědky radikální zbožnosti, která je ale menšinová.

Nyní se podívejme dále. Představa, že středověk byl zlatým věkem křesťanství, je pohádkovou romancí kazatelů. Když si přečteme některou studii o životě běžných středověkých lidí, jsme svědky zcela něčeho jiného. A je v podstatě jedno, zda se jedná o křesťany před vystoupením Martina Luthera či po něm. V životě lidových vrstev je víra prostoupena pohanským magikem, stejně jako tomu bylo ve Starém zákoně u židů. Násilný boj s pohanstvím ze strany oficiální církve toho historicky ani sociologicky mnoho nevyřešil. Skutečná křesťanská menšina se uchyluje do nově vznikajících radikálních žebrevých řádů, jako byli františkáni, dominikáni či karmelitáni, anebo později do některých nově vzniklých protestantských církví.

Jak vypadala situace u nás v uplynulém století, snad není třeba připomínat. Oběma totalitním režimům, nacismu i komunismu, křesťanské církve vadily. Německý deník *Die Zeit* tvrdí, že kvůli své víře je v současnosti pronásledováno zhruba 200 milionů křesťanů ve více než 60 zemích světa. Světové evangelikální společenství (WEF) uvádí, že od dob ukřižování Krista bylo pro křesťanskou víru zabito téměř 43 milionů lidí.

Anglický spisovatel G. K. Chesterton napsal, že „křesťanství je jediné náboženství na světě, které vystihlo, že všemohoucnost Bohu nestačí, že musel být, aby byl zcela Bohem, nejen králem, ale i buřičem!“ Již zakladatel křesťanství svým stoupencům říká: „Budete ode všech nenáviděni pro mé jméno.“ A hned k tomu dodává: „Ale kdo vytrvá až do konce, spasen bude“ (Mt 10,22). Proto být exotem zase nemusí být až tak špatné.

Z knihy brněnského biskupa Pavla Konzubla *Víra a polibek* (zkráceno)

KŘESŤANÉ PODLE STRACHA

Každý fanda je pyšný na svůj fotbalový klub, Slávisté, Spartáni, Plzeňáci ... A já musím říct, že jsem hrdý na ten náš mančaft, kterému říkáme křesťané. Máme už docela slušnou tradici. Hrajeme už nějakých dva tisíce let a nastupují za nás docela slušní hráči. Tedy z toho českého národ'áku kupříkladu: sv. Václav, Karel IV., Antonín Dvořák. Dokonce i Jan Hus. On se ale občas hádal s trenéry. Někdy dáváme báječné góly, někdy si dáme vlastnáka. Některé sezóny jsou úžasné a daří se, někdy málem propadáme do druhé ligy, ale vždy usilujeme o fair play. Máme celkem hezké stadiony. Stavěli nám je nějaký Petr Parlér nebo

Santini. Nehrajeme sice o medaile nebo poháry, ale hrajeme o lidskost, lásku a věčnost. A ten náš klub má jednu fantastickou věc: má Božího majitele. A u něho je jistota, že nás nikdy neprodá. Takže zkrátka a dobře, tenhle mančaft Stracha baví, a jsem rád, že do něho patřím.

Jiří Strach, filmový režisér

Proč dobrými činy
vykupuješ viny?
Čin zůstane činem,
ty jsi stejně vinen!
Nejste čistí, ani zdání.
Jste však Bohem milováni!

(Vladislav Pek)

ADOPCE NA DÁLKU

Farnost sv. Bartoloměje i pro následující školní rok podpoří studium čtyř dětí - Theresy Mary a Amitha z Indie, Sofie z Běloruska a Musokeho z Ugandy. Na školném již bylo zapláceno 19.900 Kč, kdy nás poslední platba v předpokládané výši 4.900 Kč ještě čeká. K 20.8.2018 disponuje účet Adopce na dálku částkou 2.930,- Kč.

Příběhy dětí, které jsou zařazeny do programu Adopce na dálku, jsou různé. Většinou jsou však jejich cesty ke vzdělání naplněné úskalím a námahou. Jako například cesta Gifta, o němž přinesl v nedávné době informace *Bulletin ACHA Praha, č. 7-8 ze dne 15.8.2018*.

Rodiče ho nařkli z čarodějnictví a vyhnali z domu. Od šesté třídy do maturity žil sám. O víkendech si vydělával na živobytí. Sousedé a kamarádi mu občas dali něco na přilepšenou. Studoval díky programu Adopce na dálku. Dokončil střední školu a chystá se ve studiu pokračovat.

Příběh chlapce, jehož jméno znamená „naděje“, bere dech. Je šokující, že je v dnešní době něco podobného možné. Gift neměl šťastné dětství. Zažil spoustu konfliktů mezi rodiči a příbuznými. Údajně kvůli vlastnictví rodinných pozemků. Dlouhodobé neshody vedly k nařčení z čarodějnictví. Pověřiví rodiče vyhnali Gifta i jeho bratra z domu v naději, že tím vleklé konflikty vyřeší. Od té doby chlapec mámu a tátu neviděl. Později zůstal na všechno sám. Asi po roce ho totiž opustil i jeho starší bratr.

Od šesté třídy základní školy přežíval Gift sám. O víkendech pracoval na tržišti. Dělal cokoli, aby získal peníze na jídlo. Občas mu pomáhali sousedé a přátelé, když viděli, jak chlapec živoří.

Přes všechny těžkosti má Gift jasnou vizi. Chce získat vzdělání. Pomáhá mu v tom program Adopce na dálku. Díky své pílí a vytrvalosti se mu podařilo ukončit střední školu s vynikajícími výsledky - prospěl s vyznamenáním. Nyní se rozhoduje, kam dál. Rád by byl učitelem nebo zdravotníkem.

Nedávno se do Solwezi, kde Gift žije, přestěhoval jeho bratranec. Přišel za prací v místním mlýně na obilí. Po nějaké době se za ním přistěhovala i jeho žena s šesti dětmi. Bratranec Gifta osobně neznal, ale věděl o něm z doslechu. Nevěděl, kde v Solwezi žije, ale po nějaké době se mu ho podařilo vypátrat. Když se konečně setkali a viděl, jak Gift žije, ihned mu nabídl, aby se k nim přestěhoval. Giftův život se tak po dlouhých letech dostává do normálních kolejí.

Gift o sobě říká: „*Hodně času trávím čtením novel, knih s křesťanským zaměřením a Bible. Pravidelně chodím do kostela. Tento rok budu pokřtěn. O víkendech pomáhám kamarádovi v malém obchodě s elektronikou na tržišti. Opravuji staré mobily. Přes víkend si vydělám přibližně 5 dolarů. Jsem opravdu rád, že mohu žít s rodinou mého bratrance a že mi nabídl nový domov a rodinu. Předtím jsem měl velké obavy o budoucnost. Nyní se mohu soustředit na výběr další školy a těším se, až začnu další studium. Děkuji mému dárci v České republice a programu Adopce na dálku. Jsem velmi vděčný. Mým snem je stát se zdravotníkem. Zvažuji též povolání učitele.*“

Helena Polanská

FARNÍ TÁBOR PROSEČ 2018

Letošní farní tábor se konal od 28. 7. do 4. 8. 2018. Po dlouhých letech strávených v tábořišti Horky u Číhoště jsme letos změnili lokalitu a celý týden jsme obývali tábořiště nedaleko Proseče u Skutče. Tábora se zúčastnilo sedmnáct dětí pod dohledem hlavního vedoucího Štěpána Výborného. Celým táborem nás provázely misie. Misie mají pět různých barev, které představují pět velkých světadílů. Každý den jsme se zaobírali jedním kontinentem a právě k němu byly zaměřované nejen hry (Austrálie a Oceánie-vodní hry apod.), ale i obědy, které byly v letošním roce absolutně skvělé a každý si našel svoje best of.

Musím říci, že bylo letos na táboře obrovitánské horko a jsem vděčná, že vedoucí připravili program, který tomuto počasí odpovídal. Např. jsme každý den skočili pod vodu a třikrát jsme byli dokonce na koupališti, kde jsme si od veder pořádně odfrkli. A protože jsme byli letos v nové lokalitě a místo pro nás bylo neznámé, tak jsme ve středu 1. srpna vyrazili na výlet. Došli jsme až k Toulouvcovým maštalím a cestou jsme si museli sami po týmech připravit oběd. Chvillemi to byl opravdový hardcore, ale všichni jsme se najedli a naše břicho bylo v sedmém nebi. Do tábořiště jsme dorazili sice unavení, ale celý den jsme si moc užili.

Letošní tábor se bohudík obešel bez závažných zranění, pár odřenin bylo, ale náš zdravotník Dan se o ně postaral se vší pečlivostí, za což mu patří velký dík. Nakonec bych chtěla poděkovat všem vedoucím, kteří se o nás na táboře skvěle postarali, a věřte mi, že to s námi neměli vůbec jednoduché. Děkuji i vám, našim farníkům, kteří jste nás jak hmotně, tak i v modlitbě podpořili a věřím, že si letošní tábor všichni užili stejně jako já.

Amálka Výborná

A začíná školní rok:

JAK UDĚLAT ZE SVÉHO DOBRÉHO DÍTĚTE DELIKVENTA

Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána. (Ef 6,4)

Na vývěsní tabuli jedné obecné školy ve Francii je uvedeno toto „Desatero“.

1. Když je dítě malé, dejte mu všechno, co chce. Až vyroste, bude si myslet, že ho svět musí živit.
2. Když říká hrubá slova, nemístné vtipy – smějte se, povzbuzujte ho; později to bude ještě drsnější.
3. Nedávejte mu žádnou duchovní výchovu před 21. rokem jeho života. Nechte ho, aby si sám vybral. Bude si myslet, že je to nepodstatné.
4. Vyhybejte se užívání slov, jako je zlo, přestupek, jinak bude mít komplex viny. Až ho později zatknou, bude přesvědčen, že ho pronásleduje společnost.
5. Uklízejte po něm jeho knihy, hračky, oblečení. Dělejte všechno tak, abyste mu ulehčili život. Takto se naučí svádět odpovědnost na druhé.
6. Dovolte mu přístup ke všemu: ke knihám, webovým stránkám, nekontrolujte jeho videohry. Sterilizujte mu příbor, ale nechte jeho nitro, aby se naplnilo špínou.
7. Hádejte se často v jeho přítomnosti, aby nebyl později příliš překvapený, až se jeho vlastní domácnost zhroutí.
8. Buďte vždy na jeho straně proti profesorům, sousedům. Později bude věřit, že se proti němu spolčil celý svět.
9. Až bude mít opravdové starosti, ospravedlňte se tím, že řeknete: je to budižkničemu, nikdy jsem s ním nemohl nic udělat.
10. Čekejte bolestný život. Budete ho mít.

Vám se to ale nemůže stát. Vaše domácí „vývěsní tabule“ přece vypadá úplně jinak ...

vv

HANIN KUFŘÍK - POZVÁNKA DO KINA

Zveme vás do kina v Heřmanově Městci 5. září 2018 v 19.00 hodin na film Hanin kufřík - příběh dívky, která se nevrátila. Na samém počátku tohoto neobyčejného příběhu byl zájem jedné japonské učitelky o holocaust. Vzdálená doba a vzdálené události jí stály za to, aby se ze všech sil vynasnažila získat nejen co nejpodrobnější informace o osudu

evropských Židů za druhé světové války, ale také nějakou hmotnou památku, kterou by mohla vystavit v místním skromném muzeu holocaustu. A tak jednoho dne přišel z Evropy ohmataný kufřík, na němž bylo jméno Hanna Brady. Pro paní učitelku a její žáky začalo období horečného pátrání po příběhu tohoto kufříku. Postupně všichni odkrývali tajemství podivných slov, která na své pouti do historie potkávali: Terezín, Osvětim, plynové komory... Odměnou jim bylo setkání s Haniným bratrem Jiřím, který hrůzy války přežil a nyní žije v Americe. To je pozadí filmového zpracování příběhu Haničky Bradyové, která ve svých třinácti letech zahynula v plynové komoře v Osvětimi.

Po skončení filmu bude beseda s Danielem Hermanem a - dovolí-li to zdraví - i s Haniččinou sestřenicí Norou Hermannovou, matkou Daniela Hermanna, která přežila válku jako ukryvané dítě v Chotěboři.

Přijďte shlédnout film a poslechnout si vyprávění pamětníka té pro nás až nepochopitelně nelidské a nenávislné doby, která také patří k našim dějinám.

Vstupné zdarma.

VV

DENNÍ MODLITBA

Často slyšíme a také sami říkáme: nemám čas na modlitbu! Spíš je pravdou opak: nemáme čas, protože se správně nemodlíme.

Jak vypadala Ježíšova modlitba? Vidíme ho o samotě, jak se setkává v duchu s Otcem, ale i obklopeného davu lidí, kteří ho potřebují. Je třeba postřehnout vyváženost mezi chvílemi samoty s Otcem v modlitbě a dobou plného pracovního nasazení ve službě bližním.

Jak tedy vypadala Ježíšova modlitba? Zašel si na opuštěné místo. Byla to touha po nebi, odkud přišel, aby nám zvěstoval Boží lásku, aby nám otevřel cestu do nebe. Otec je pro něj „Abba“, tatínek, na kterého se obrací s naprostou důvěrou a bezmeznou láskou. A on toto privilegium modlitby dal i nám. I my jsme dostali možnost vyslovovat jeho božské zvolání „Abba, Otče“ se vším, co je v něm obsaženo: Boží blízkost, pocit bezpečí, odevzdanost do jeho lásky, božská útěcha, síla a teplo.

Modlit se tedy znamená setkat se s Bohem, vidět všechno jeho pohledem, z nadhledu věčnosti. Takový pohled umožňuje naopak získat čas, vyhnout se stresům, uštvanosti a křečovitým stavům, do kterých nás chce vmanipulovat tempo a shon života.

Význam ranní modlitby pro křesťana se dá vyjádřit takto: je třeba procitnout nejen tělesně, ale procitnout i do duchovního vědomí svého poslání, své služby, přihlásit se Pánu do stavu jeho učedníků, uvědomit si svou křesťanskou identitu (kdo jsem), opřít se o všechny jistoty, na kterých stojí mé krédo. Takový člověk - zpevněný v ose své existence, vydrží i silný nápor práce a starostí. Může se mu stát, že bude mít všeho až „po krk“, ale nestane se, že toho bude mít až „nad

hlavu“. A to je důležité - uchovat si nadhled a nedovolit, aby nás starosti zaplavily a abychom v nich tonuli. Kdo podcení, zanedbává ranní modlitbu, neuvědomí si své spojení s Bohem, bude prožívat den s celým jeho obsahem nervózněji, jaksí šedivěji a rozptýleněji. Ranní modlitba může být krátká, za to intenzivní. Večerní může být delší. Den je za námi a můžeme jej přehlédnout. Den je přehledná jednotka života. Začíná probuzením, končí usínáním - tj. předobraz narození a smrti. Ráno jsme svěží, večer unavení - zase obraz mládí a stárnutí. Při večerní modlitbě a probrání celého dne umožňuje spočítat tu duchovní tržbu celého dne. To, co se nám podařilo, ale také si uvědomit ty dluhy lásky vůči Bohu i bližnímu. Duše člověka, která takto přebere, duchovně zpracuje a odevzdá den v důvěře v Boží milosrdenství, zakouší biblickou pravdu vyjádřenou ve čtvrtém žalmu: „Pokojně ulehnu a klidně usnu, vždyť Ty dbáš, Pane, o mé bezpečí.“ Spánek tvoří skoro třetinu našeho života. Duševní stav se výrazně podílí na kvalitě spánku a tím i na zdraví člověka.

Člověku, který usíná po vypnutí televize a probouzí se bez hlubší motivace do stereotypu práce a shonu, se budou jednou těžko vydávat účty ze svěřených dnů, když je nechával lhostejně a nezodpovědně míjet.

nedělní zamyšlení, autor neuveden

CHYSTANÉ AKCE

- 5. 9. - 19.00 - kino Heřmanův Městec, film Hanin kufřík (příběh dívky, která se nevrátila); vstup zdarma
- 9. 9. - 09.30 - kostel sv. Bartoloměje - vzpomínková bohoslužba na kanovníka Václava Jakubce s p. biskupem Kajnekem
- 15. 9. - Dny evropského kulturního dědictví - den otevřených dveří památek - komentované prohlídky mimo jiné kostela sv. Bartoloměje, kostela Zvěstování Panny Marie
- 14. 9. 16.00 - žehnání opravených křížů na hřbitově
- 5. - 6. 10. - volby do obecního zastupitelstva, 1. kolo senátních voleb
- 12. - 13. 10. - druhé kolo senátních voleb
- 28. 10. - sto let od vzniku Československé republiky

Příští číslo KZ vyjde o Vánocích

Příspěvek na náklady tisku: 6,- Kč